

170862
R
N. IORGA

CE A FOST ȘI CE ESTE

C O N S T I T U Ț I A

R O M A N I E I

BUCOVINA
I. E. TOROUTIU
BUCUREȘTI

N. IORGA

CE A FOST ȘI CE ESTE

C O N S T I T U Ț I A

R O M A N I E I

BUCOVINA

I. E. TOROȚIU
BUCUREȘTI

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ
BUCUREȘTI.
BIBLIOTECA INST. IST. N. IORGA
Cota .....
Inventar 23/52

«BUCOVINA», I. E. TOROȘIU -- BUCUREȘTI
1938

CONSTITUȚIA...

I

Un om politic care nu are pe lume nicio legătură sufletească declară cu o convingere adâncă la orice prilej, că iubește Constituția și că e în stare să ducă pentru dânsa, cu orice risc, o luptă până în pânzele albe.

Casul acestui pasionat om politic, care a făcut din Constituție Dulcinea sa, e cu atât mai curios, cu cât, când s'a făcut revisia „pactului fundamental”, nu numai că s'a declarat contra lui, dar n'a vrut măcar să iea parte la discuții și a lipsit din Cameră în tot timpul cât s'a lucrat la legea fundamentală. N'a găsit măcar formula care să-i permită a ajunge la putere, de și era contra Constituției, și a trebuit să găsească eu mijlocul de a-i împăca și dorința de a governa și nerecunoașterea acestui act legislativ.

Dar, fiindcă e vorba astăzi, în circumstanțe cu totul neobișnuite, când **oricine are să aleagă între o instabilitate politică împiedicând orice muncă și orice înaintare și o nouă alcătuire, făcută în orice condiții, prin care să se redea țării liniștea, gustul de lucru, plăcerea de a trăi și să se taie drumul conspirațiilor și aventurilor**, nu mai e vorba de a discuta ce poate să publice sau să strecoare pe ascuns cutare om politic, amenințat să-și piardă tot rolul îndată ce se închide era demagogiilor de răspântie și intrigilor de club. Ci trebuie să se puie, cinstit și curajos, pe baza logicei neînfrante și a experienței politice, plină de învățătură, problema însăși a Constituției de azi, dincolo de care e altceva decât stafia unui despotism de sigur intolerabil.

II

Ideia unei Constituții ca întâie necesitate în Statele românești a apărut, supt influența Franciei revoluționare și a alcătuirilor constituționale ale Imperiului napoleonian, abia după mișcarea grecească și aceia a lui Tudor Vladimirescu, în 1821—2.

O cereau câțiva boieri, cei mari de o parte, cei mici de alta, cari înțelegeau, prin imitație, să întemeieze Statul european. In ceia ce au presintat ei ca proiecte nu e nimic care să plece de la trecutul românesc, care nu cunoaște decât Sfatul din jurul Domnului și, la ceasurile mari, pentru măsuri de îndreptare, Adunarea tuturor stărilor populației.

După multe încercări s'a ajuns, cu o revizuire din partea Rusiei „protectoare”, la acea Constituție, în care nedibăcia, naivitatea și spiritul biurocratic au îngrămadit tot: și principii și legi speciale și regulamente de cele mai mici amănunte, care, din cauza temerii regimului țarist față de cuvântul însuși de Constituție, s'a chemat Regulamentul Organic.

Am trăit supt dânsul și după războiul Crimeei, căci ce au adaus noile ocrotitoare, Puterile garante, biruitoare asupra Rușilor, nu e decît desvoltarea și îndreptarea unora din părțile acestui Regulament pe care jurau Domnii. E așa-numita Convenție.

Cuza-Vodă n'a putut governa între piedecile ei, și, printr'un act de curagioasă hotărîre domnească, el a pus în loc, urmând pe Victor-Emanuel, care a impus legea fun-

damentală Italiei creată pe numele său, Statutul.

La răsturnarea lui, liberalismul celor de la 1848 a creat în grabă Constituția de la 1866.

III

Domnia de șapte ani — cum se repetă istoria ! — a lui Cuza-Vodă, om inteligent, energetic, demn, plin de spiritul sacrificiului și stăpânit de înălțimea misiunii sale, a fost o dureroasă tragedie, un adevărat martiriu.

A doua zi după ovațiunile cu care fusese primit actul din Ianuar 1859 el a fost rău servit de miniștrii pe cari a fost silit să-i schimbe pentru că nu corespundeau împrejurărilor, dușmănit de aceia pe cari nu-i chema sau de cari trebuise să se despartă, încunjurat de intrigi și urmărit de uneltiri, pârît întregii Europe, invidiat pentru un tron așa de puțin sigur, la care, — nefiind încă un partid republican mărturisit sau ascuns —, râvniau vreo treizeci de pretendenți, tăgăduit și insultat în ciuda unei popularități pe care singur o avea și o merita.

Lovitura de Stat din Maiu 1860 era pentru dânsul de mult o necesitate de neînlaturat și un singur om se găsi ca să-i iea răs-

punderea, cel mai înzestrat din generația sa, Kogălniceanu, urmărit apoi de o ură oarbă până la sfârșitul zilelor sale.

„Statutul” care se impuse astfel era, față de Convenția care venia din mai multe izvoare străine, ruso-turco-europene, peste proiectul moldo-muntean, o **gândire politică românească, o potrivire la nevoile vremii cum se înfățișau la noi, un mijloc de autoritate și un instrument de guvernământ.**

Liberalismul de nota 1848 a înlocuit din cauza actului „tiranic” boierimea învinsă, în lupta contra Domnului. Lege și Domn trebuiau să cadă și în locul lor să se așeze suveranitatea partidelor neconținut îndușmănite între dânsle.

IV

Actul de la 1866 a fost criticat pentru graba și ușurința cu care a fost redactat, „într’o noapte”, uitându-se că într’o alcătuire ceia ce hotărăște nu e timpul de punere în scris, ci întreaga gândire din care vine; s’a adus împotriva lui caracterul vădit împrumutat de aiurea, fără să se ție samă că, de la actul constituțional din Cadiz al revoluției spaniole înainte, toate aceste

„pacturi fundamentale” se copiază unul pe altul.

Dar ceia ce trebuie să se observe mai ales, ceia ce interesează cu deosebire în momentul, de sigur revoluționar, de astăzi e altceva.

Cei cari au voit Constituția de la 1866 se răsbunau pe spornica „dictatură” a lui Cuza-Vodă. Ei luptau contra umbrei temute a acestuia. Căutau să oprească pentru toate timpurile apariția „tiranului” care să ție în frâu individualitățile tulburătoare, clanurile oamenilor de casă, dinastiile de politicieni cu anexele lor, cluburile „carbonarismului” roșu. Era un frâu și o zăbală pentru oricine va mai domni, o unealtă de împiedecare și de hățuire a lui.

Noul Domn trebuia să fie străin, ca să nu cunoască multă vreme țara și poporul, ca să n'aibă nicio rădăcină decât cea constituțională și nicio prietenie decât cea impusă de voturile unei oligarhii politice. De la început el trebuia să se declare supus fără nicio rezervă unor condiții constituționale la a căror stabilire n'avuse niciun vot și în care nu era nimic din propria sa gândire, cum nu era nimic nici din tradiția țării, nici din voința milioanei care o represintau în acel moment.

V

Actul redactat la 1866 pentru ca să-l găsească în fața Carol I-ului n'are deci în el nimic care să plece de la acest popor în momentul din dezvoltarea sa la care ajunsese și cu tradițiile și obișnuințele de spirit care erau în el.

E încă una din manifestațiile umilitoarei slugărnicii față de străinătatea apuseană, care deosebește o întreagă perioadă în care cu totul ni-am uitat de noi și am adoptat totul de la alții, trăiți și trăind în alte împrejurări: o artă cu care am pocit vechile noastre clădiri, o limbă care a nimicuit pentru viitor scriitorii de talent,—fără a socoti acea predominare a unei limbi franceze în relațiile sociale și chiar în scrisorile cele mai intime ale celor mai „naționali” oameni de atunci —, o tendință spre deșărare în locurile mult iubite.

A fost un ton fals în dezvoltarea până atunci, când eram liberi a lucra noi înșine pentru noi, a gândirii noastre politice care se poate urmări din veac în veac și dintr'oa provincie în alta. O cârpăceală pripită și plină de lacune și de contraziceri.

Astfel, afirmarea principiului sacrosanct pentru Franța „filosofică” și revoluționată

că „toate puterile vin de la națiune”, dar un Domn „din grația (sic) lui Dumnezeu și din voința națională” tot odată. Un Domn al „României” și nu, — ceia ce nu admiteau, de altfel, Puterile —, al „Românilor”, singurul care putea să vie din suveranitatea națională. O separație a puterilor, cum o cerea crezul lui Montesquieu, dar suprefecți cari judecau pe imprecinații din circumscripția lor.

Haina altui trup, haină care nici măcar nu ne îmbrăca stîngaciu, ci era numai aruncată pe umerii goliciunii noastre.

VI

Constituția înaintea căreia bat mătăni câțiva dintre cei mai caracteristici represințanți ai ipocrisiei politice a dat ea însăși o lungă și tristă perioadă de acțiuni și atitudini profund și corupător ipocrite.

Pornind de la acel principiu că toate puterile pleacă de la națiune, ea dădea de fapt dreptul de vot, nu națiunii înseși, în formațiunile ei organice, națiunii ca națiune, ci unei gloate de indivizi răzleți, scoși din toate legăturile vieții lor reale. Nici măcar așa nu participa la röstul de a hotărî soarta

țării cea mai mare parte dintre locuitorii ei. În adevăr, alegătorii fiind împărțiți după cens și titlu, care sânt semne exterioare, neavând a face cu exercițiul unei funcțiuni naționale, care singură imprimă un caracter sufletesc unui grup de oameni, Colegiul al IV-lea, unit apoi cu al III-lea, cuprindea pe delegații țăranilor săraci și neștiutori de carte, menținuți parcă anume în sărăcie și întunerecul minții. Și, de atâtea ori, candidat popular la acest colegiu, am văzut pe acești bieți oameni aduși de jandarmi în trenuri speciale, oprite departe de gări pentru a evita orice contact, apoi închiși ca într-un țarc în vreo curte păzită de baionete, pe când, în frunte, agenții beți insultau și amenințau pe candidatul oposant, pentru ca, după votul inconștienței lor, să li se dea răsplata, dijmuită de aceiași agenți: o pâne și douăzeci de lei.

Alături, la toate colegiile conrupția fățișă a hârtilor de bancă, din care jumătate se dădea după vot, șiretenia suveicii de verificare a votării „secrete”.

„Toate puterile vin de la națiune”.

VII

De fapt, supt această Constituție, frâu și piedecă pentru Suveranul din „voința națională”, stăpânii țării au fost aceia cari, proclamând o ideologie în care credeau fanaticii și de care se folosiau fabricanții de întru-niri și de alegeri, au fost, ca în orice regim revoluționar — și acesta era, închis, permanent, un astfel de regim —, care se sprijină pe o îndrăzneată minoritate strâns organizată contra unei majorități care nu se poate organiza: cluburile.

Aceste cluburi invocau ideia liberală și națională, dar ele erau de fapt clientela câtorva din oamenii de la 1848, aceia asupra cărora realitatea avuse mai puțină influență. Nu era măcar, ca în Parisul mării Revoluții, un club opus altor cluburi. Aceia cari se vor numi pe urmă conservatori nu se puteau strânge într'o astfel de cetățuie, ori când gata de acțiune. Erau printre dânșii foști — poate și viitori — pretendenți la tron, ca beizadeaua Dimitrie Ghica, mari proprietari moldoveni, odată atinși și ei de spiritul veacului, ca Lascar Catargiu, spirite solide, din aceiași Moldovă, formați în disciplina germană, ca Manolachi Costachi,

ofițeri de carieră, ca generalul Florescu. Ce puteau ei face față de clubul roșu, exclusiv muntean și strict bucureștean, gata să lucreze după împrejurări, cu mișcarea de stradă, ca la 1859, ca la 1865, sau cu conspirația, ca la 1866 și ca la 1870 !

Atunci, pe vremea războiului franco-prusian, cum Carol I-*iu* cutezase a instala, pe mai mulți ani de zile, o guvernare a acestor conservatori, se căută, prin încercarea organizată de Carada și care se mărgeni la lovitura neizbutită de la Ploești, republica, ținta ultimă a clubului roșu.

Căci acesta, care-și făcuse Constituția pentru a governa fără întrerupere, nu se lăsa detronat.

VIII

Pus într'o astfel de situație, legat de formule constituționale care-și lăseau doar dreptul de a-și numi miniștrii pe cari, dacă nu recurgeau, — cum au făcut-o aproape permanent —, la falsificația electorală, îi aștepta, când erau luați din alte cercuri, distrugătoarea dușmănie a cluburilor organizate ca o armată, în plin progres de tehnică,

noul Suveran a încercat, ca și Cuza, să în-
temeieze, fără a ieși la iveală, un alt partid,
pe care să se poată sprijini. A avut curajul
să numească și să menție timp de cinci ani
de zile un guvern așa-zis „conservator”, în
care erau toate nuanțele, de la pretendent
la doctrinar, de la moșier la general, de la
ruralul primitiv la intelectualul junimist.

Când însă a fost vorba de a risca totul în
războiul pentru independență, el a crezut
că nu o poate face fără a se întoarce la clu-
biștii cari se arătau dispuși a trimete la în-
chisoare prin sentință a Casației pe aceia
cari și permiseseră să usurpe o putere ce li
se cuvenia numai lor. Adăugirea lui Kogă-
niceanu, care n'avea cine să-l susție, a fost
numai o încercare de a împiedeca o com-
pletă îngenunchere.

Acestă îngenunchere însă a primit-o, pe
unsprezece ani, Regele, instalând un regim
de „Mare Vizir”, care i se păru că are două
avantagii: unul că se poate lucra și, al doi-
lea, că atotputernicul șef de guvern, răpede
despărțit de habotnicul Rosetti, se va des-
părți și de club și va căuta să strângă în
jurul lui pe oricine pentru a se menține
personal, — ceia ce s'a și întâmplat.

IX

În ultimii ani ai guvernării sale submonarhice, dar cu înfățișări de autonomie ministerială, I. C. Brătianu părea deci că se desparte de acel regim al clubului, creator și înoinitor, firește și exploatator de Constituție, regim al cărui sacru mister „democratic” l-a păstrat până la capăt neînduplecatul fanatism al lui C. A. Rosetti. Atrăgând elemente conservatoare vechi și neoconservatoare, junimiste, el inaugura un fel de totalitarism pentru a păstra cârma pe viață. Aceasta însă nu pe baza unor idei nouă, ci prin avantajile ce oferia colaboratorilor, — și de aici toleranța și corupția.

Carol I-lea, monarhul înfrânt de Constituția care i se impusese, a putut vedea cu o ascunsă mulțămire, pe lângă procesele și condamnările pentru malversații ale unui ministru de Războiu, ale unui director al vămilelor, plus doi coloneli, răscoala de stradă. Arma se întorsese contra acelor care o făuriseră, având-o la îndemână când nu ajungea Constituția.

Atunci cel d'întâiu rege al României, încoronat de stăpânirea clubiștilor, putu să exercite puterile sale în voie, supt acoperi-

șul acestei Constituții făcute pentru a-l mărgeni. Ridică apoi din neant pe junimiști ca să împiedece răsbunarea conservatorismului tradițional, îngădui pe vechii consilieri, îmbătrâniți acuma, dintre aceștia, lucră dibaciu la făurirea partidului al doilea, pregăti succesiunile ministeriale cu un sistem de liniștită basculă, având siguranță că oricine va fi numit va lua alegerile.

În astfel de condiții supraconstituționale, în sensul obișnuit al cuvântului se isprăvi marea domnie.

X

Prima schimbare adusă supt regele Ferdinand, de la care nu pornise nicio inițiativă, blândul Suveran acceptând sistemul, moștenit, al basculării celor două partide consacrate, n'a pornit de la cererea imperioasă a nației, de la o nevoie a dezvoltării ei organice, cum va fi fără îndoială cu Constituția din Februar 1938.

A fost opera celui de al doilea Ion Brătianu, făcută pentru dânsul,—pentru dânsul personal mai mult decât pentru un partid pe care-l domina despotic —, și trebuind să se întoarcă în contra lui.

Avuse în Bulgaria visiunea țaranului stăpân pe bucata lui de pământ, țaranului care întindea mâna generalilor năvălirii noastre, și el se gândise la puțința de a-și câștiga, păstra, însuși pe țaranul împroprietărit al vechii României prin dreptul lui de a vota de o potrivă cu acei oameni de la orașe cari arătau de la o bucată de vreme îngrijorătoare porniri de a nu mai alege nici după ordin, nici pentru o răsplătire desprețuită.

Astfel trebuiau create două realități decretate, mai presus și de toate formele pentru o nouă Constituție, de bunul plac al atotputernicului ministru: **exproprierea fără gospodărie, votul obștesc fără cultură.**

Încremenit de neizbânda războiului, al cărui rezultat trebuia să fie al treilea sprijin pentru dictatura fără termen a lui și a partidului, Brătianu șovăi înaintea reformelor făgăduite și îndrumate: atunci, urmând alte sfaturi, regele Ferdinand, din recunoștință față de ostașii săi, le impuse.

XI

Schimbată în două puncte esențiale, în vechita Constituție de la 1866 se găsi, după drama războiului, înaintea altei lumi poli-

tice și supt alt raport decât al schimbării bazei sociale a politicii în Regatul de până atunci.

Se crea prin jertfele noastre și prin favoarea unui ceas unic o mai largă Românie, cuprinzând, pe lângă elemente de alt sânge, de care nu putea să nu se ție samă în definiția caracterului însuși al Statului, și milioane de Români crescuți în alt mediu și având un alt fel de a vedea lucrurile. A daug că acest fel de a vedea nu era în legătură cu înaintarea, peste hotarele nedrepte, a nației înseși, nu era o desvoltare a străvechiului „obicei al pământului”, ci un eflux al ideilor de care era stăpânită societatea aceora cari dominau, une ori de veacuri, pe ai noștri, și, că, totuși, fără ași da samă de acest hotărîtor defect și a căuta să înlătore cât mai răpede și mai deplin amintirea unui trecut care nu putea să inspire decât un sentiment de apăsare și umilință, unele spirite formate juridic la Universitățile străine ale domnilor de până atunci erau încredințați că noua viață publică din țara unității românești trebuie să se inspire tocmai de la aceste instituții, acum decazute.

Poate în așteptarea unei „liberări” de supt „ocupația” românească naționalitățile nu luptară niciodată pentru schimbarea

Constituției Statului în care intraseră. Ba chiar Sașii publicară o întreagă expunere în românește care arăta cele mai bune dispoziții de a colabora cu elementul românesc.

În acel moment de mare entusiasm, un alt guvern decît cel de partid trebuia să deie, și ca un omagiu pentru regele desrobitor, care nu reclamă acest drept, noua Constituție.

XII

Fără nicio cerință din partea mediului politic și social, fără nicio idee nouă sau o nouă interpretare a principiilor care nu puteau decît să rămâie neschimbate, dar mai ales fără atmosfera de entusiasm, de încredere reciprocă, de frăție națională și de bune legături cu naționalitățile, al căror spirit fusese acum stricat prin pactele electorale ale partidelor, atotputernicul Ion Brătianu, îndușmănit la cuțite cu adversarii săi politici, cari nu-i suferiau autoritatea, îmbrăcată în forme arogante, hotărî, astfel, să facă a se vota o nouă Constituție.

Însuși caracterul Adunării chemate a îndeplini această operă a fost supus îndoielilor. Din sânul acestor Camere pe care opo-

siția le considera ca obișnuite, deci fără dreptul de a fixa noi puncte constituționale, nu s'a ales solemn o comisiune care să lucreze răbdător la schimbările ce s'ar găsi de cuviință. O astfel de comisiune, și nu numai dintre membrii partidului de la cârmă, se formase pentru adăugirea punctelor privitoare la expropriere și la sufragiul universal, de și comisiunea n'a fost lăsată să lucreze atunci, dar la Iași discuțiile au fost reluate sub președinția Mitropolitului Moldovei și conduse cu toată serioșitatea, nu fără lupte pasionate. Acuma, un om cu totul veștejit și rău judecat de opinia publică a fost singurul însărcinat să elaboreze un act de o astfel de importanță, și totul s'a făcut cu ușile închise, ca pentru o conspirație.

Am participat la desbaterile din Camera Deputaților cu privire la noua Constituție, fără măcar ca ambele corpuri să fi fost reunite. Opoziția național-țărănistă era în stradă și spânzura șobolani la clubul din Calea Victoriei, iar în Adunare se trimetea un preot din Teleorman care ne trata cu gaze asfixiante. Se vorbea despre noua lege fundamentală în aceleași condiții ca și cum s'ar fi tratat despre cine știe ce mici măsuri de oportunitate. Pe când **un Maniu o declara „inexistentă”**, nu se căuta nici formă

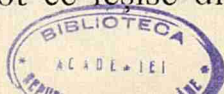
solemnă pentru a se aduce înaintea nației acest produs miser și furișat. Nu s'au cerut jurăminte pe dânsa.

Vom vedea, la capăt, ce a întocmit, pentru a da Statului soliditate și Coroanei prestigiu, Carol al II-lea, cu însărcinarea unui eminent jurisconsult, d. Micescu, și cu conlucrarea celor mai cu experiență dintre oamenii politici și ce a primit fățiș, contra intriganților deposedați, nația.

XIII

Prin actul constituțional al lui Ion I. Brătianu nimic nu se schimbase în țesătura însăși a vieții politice. Nu i-a urmat niciun avânt al nației. Pe când exproprierea ducea la o împrăștiere grăbită, în ciuda agromomilor și tuturor pricepătorilor, dar în folosul împărțitorilor de pământ demagogici, cărora li vor urma apoi împărțitorii de islazuri și predicatorii expropriării urbane, supt masca unui antisemitism nesincer, vechile moravuri continuau, garantând instabilitatea, în sălbateca întrecere a celor mai desmățate făgăduieli.

Coroana trebuia să se supuiască la hotărârile unor așa-zise consultații populare și să se trudească a descurca tot ce ieșise din vio-

lența lor haotică. O mare parte din nație, cea mai vrednică de atenție, stătea de-o parte desgustată sau îngrozită.

Se lăsa tot terenul grupurilor organizate pentru luarea și exploatarea acelor pe cari mintea clară a unui A. C. Cuza îi intitula „ai noștri”, arătând tot ce se aduna, ca stricăciune și minciună, supt acest nume.

Erau vechile cluburi fără ideologia onestă de la 1848, fără viața curată a unui C. A. Rosetti, fără puterea de a înfăptui a unui I. C. Brătianu, vechile cluburi puse pe jaf și creând o întreagă clasă de sus, care avea ca principiu evitarea muncii și ca neștrămutată hotărîre refusarea nu numai a sacrificiului, dar și a oricărui serviciu real țării din a cărei vlagă se țineau. Erau disidențele cu planuri ispititoare, gata însă a se întoarce la matcă dacă era mai folositor, dar după ce trecuseră prin toate promiscuitățile. Și era sălbateca amenințare de a răsturna totul în folosul demenților ambițioși, a inculților brutali, cari adăugiau o nouă ipocrisie: aceia a misticismului religios.

XIV

Ce era de nevoie în aceste împrejurări, când societatea românească se afla în con-

tinuă fierbere, orice guvern putând fi amenințat de conspirația continuă a politicianilor de meserie, organizați în bande, ca ale cluburilor revoluționare ale Franciei de la 1791—3, sau răpus în alegeri de exploziile unui fanatism de superstiții primitive, cu făcătorii de minuni în frunte, ocrotiți de sfinții lor protectori ? **O reacțiune energică și imediată pentru a se aduce neapărată înfrânare.**

Neorganisată pentru rezistență, partea serioasă și cuminte, înțelegătoare și instruită a nației n'o putea face. Cu ce să biruie pe șefii sectoarelor electorale și pe profeții revolverului ?

Rămânea Regele și oamenii în cari Carol al II-lea însuși și regele Ferdinand își puseseră încrederea și cari erau capabili să uite tot pentru a-l încunjura în opera de mântuire națională.

Din buna sfătuire a tuturor a ieșit noua Constituție, ale cărei linii sînt acestea:

Datoria muncii disciplinate și ascultării.

Glorificarea ostanelilor pentru folosul nației și al țării.

Sprijinirea vieții politice întregi nu pe omul din grămadă, confus alegător, gata să se vîndă ori obișnuit să se sperie, ci pe

categoria sa economica, pe felul său de muncă.

Întărirea autorității regale, fără atingerea libertăților, și acuma consacrate, și fără înlăturarea continuei sfătuirii cu adevărații reprezentanți ai nației.

Plebiscitul, corespunzător și vechilor noastre tradiții, a primit acest act. El așteaptă acuma și consfințirea prin truda bucuroasă a tuturor.

PREȚUL 20 LEI